

Sygn. akt **III AUa 1780/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Cyran

Sędziowie: SSA Jolanta Cierpiał (spr)

del. SSO Izabela Halik

Protokolant: insp.ds.biurowości Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r. w Poznaniu

sprawy **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 10 lipca 2014 r. sygn. akt VIII U 5103/13

oddala apelację.

del. SSO Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Jolanta Cierpiał
------------------------	---------------	----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 października 2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił M. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Decyzją z dnia 20 listopada 2013 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., w sprawie przeliczenia podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych, odmówił M. K. przeliczenia świadczenia w oparciu o przyjęcie do podstawy wymiaru wynagrodzeń z następujących po sobie lat kalendarzowych, tj. z okresu 1970-1989, ponieważ po dokonaniu przeliczenia podstawy wymiaru z 20 kolejnych następujących po sobie lat, tj. z okresu 1970-1989 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 94,19%, a zatem jest niższy od wskaźnika dotychczasowego, który wynosi 102,80%, z uwagi na co nie można było dokonać przeliczenia.

Decyzją z dnia 13 marca 2014 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił M. K. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem lat od 1970 do 1980 na podstawie zeznań świadków.

Odwołania od powyższych decyzji wniósł M. K..

W odpowiedzi na odwołania pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 5103/13, Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. z dnia 21 października 2013 r. znak (...), z dnia 20 listopada 2013 r. znak (...) oraz z dnia 13 marca 2014 r. znak (...)

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne:

Sąd Okręgowy ustalił, iż decyzją z dnia 26.04.2001 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. przyznał M. K. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 10-ciu lat kalendarzowych, tj. od 01.01.1981r. do 31.12.1990 r. – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 111,83%.

Następnie, w dniu 23.07.2001 r. złożony został wniosek M. K. o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń określonych w przedłożonych kserokopiach angaży z lat 1968-1980, tj. w okresie kiedy wnioskodawca zatrudniony był w zakładzie (...) w P.. Ponieważ z pisma (...) S.A. z dnia 29.08.2001 r. wynikało, iż zakład nie posiada dokumentacji płacowej M. K. za lata 1968-1980, a więc nie może sporządzić zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7, Oddział ZUS dokonał przeliczenia podstawy wymiaru z uwzględnieniem wynagrodzeń wyliczonych na podstawie przedłożonych kserokopii angaży. Na podstawie całości dokumentacji akt rentowych Oddział ZUS dokonał przeliczenia podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z lat 1970-1972, 1978, 1981, 1983-1991, 1994-1999. Ponieważ obliczony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 102,57% i był niższy od wskaźnika dotychczasowego, który wynosił 111,83% - decyzją z dnia 21.09.2001 r. organ rentowy odmówił przeliczenia podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych.

Od powyższej decyzji M. K. wniósł odwołanie, do którego dołączył kserokopie dokumentacji płacowej wybranych pracowników (...) S.A. i domagał się wliczenia do podstawy wymiaru świadczenia w spornym okresie uzyskiwanej przez niego premii regulaminowej, a to w oparciu o dokumentację wynagrodzeniową wskazanych pracowników (...). Oddział ZUS potraktował więc to odwołanie jako wniosek w sprawie i nową decyzją z dnia 8.11.2001 r. odmówił wnioskodawcy przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzeń osiągniętych przez innych pracowników (...) w latach 1968 – 1980. Także od tej decyzji M. K. złożył odwołanie do Sądu. Prawomocnym wyrokiem z dnia 19.11.2002 r., wydanym w sprawie o sygn. VIII U 425/02, Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie od decyzji z dnia 8.11.2001 r., jako nieuzasadnione, podając w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia, że na podstawie zeznań świadków C. G., M. P., L. S. i K. K. ustalił jedynie, że premia, jaka w spornym okresie była wypłacana pracownikom (...), była uzależniona od wielkości przerobu, czyli sprzedaży - nie była to premia stała, chociaż mogła stanowić 200% płacy zasadniczej, zaś wnioskodawca i świadkowie M. P. oraz K. K. nie mają potwierdzenia wysokości otrzymywanej premii, bo nie zażądali wpisu w książeczce ubezpieczeniowej, a świadkowie C. G. i L. S. mają wpisane w książeczce ubezpieczeniowej zarobki łącznie z premią. Stąd Sąd uznał, że odwołujący nie udowodnił wysokości premii otrzymywanej w latach 1968 – 1980.

Sąd I instancji ustalił ponadto, iż w dniu 25.04.2008 r. M. K. złożył wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 6.05.2008 r. Oddział ZUS w P. przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury, poczynając od dnia 8.05.2008r., tj. od daty wejścia w życie nowych przepisów. Do wyliczenia emerytury przyjęto podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, tj. z lat 1970-1972, 1978, 1981, 1983-1991, 1994-1999 (WWPW 102,80%) oraz kwotę bazową obowiązującą na dzień złożenia wniosku o emeryturę.

W dniu 22.07.2008 r. świadczeniobiorca złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury przy uwzględnieniu zarobków za okres 1970-1980, na podstawie zarobków potwierdzonych w książeczkach ubezpieczeniowych jego współpracowników. Decyzją z dnia 12.08.2008 r. ZUS odmówił uwzględnienia do

przeliczenia podstawy wymiaru emerytury wynagrodzeń osiągniętych przez innych pracowników (...) w latach 1970-1980. Sąd Okręgowy w Poznaniu prawomocnym wyrokiem z dnia 11.12.2008 r. (sygn. VIII U 2729/08) oddalił odwołanie wniesione przez M. K. od powyższej decyzji wskazując, że w postępowaniu dowodowym przed Sądem Ubezpieczeń Społecznych nie ma ograniczeń, co do środków dowodowych, mogących wykazać rację ubezpieczonego, w tym w zakresie wysokości uzyskiwanych przez niego wynagrodzeń. Jednak przedstawione dowody muszą być wiarygodne i w sposób jednoznaczny świadczyć o racji ubezpieczonego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało natomiast, że odwołujący w tej sprawie nie przedłożył takich dowodów, w kwestii uzyskiwania przez niego premii, w czasie zatrudnienia w (...) S.A.

Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, iż decyzją z dnia 29.10.2012 r. organ rentowy przyznał odwołującemu prawo do emerytury z tytułu ukończenia wieku (...) lat. Do obliczania wysokości świadczenia przyjęto podstawę wymiaru wcześniej pobieranej emerytury oraz w zakresie tzw. „części socjalnej” 24% kwoty bazowej obowiązującej na dzień 20.11.2012 r., tj. kwoty 2.201,18 zł.

Kolejną decyzją z dnia 4.12.2012 r. organ rentowy odmówił wnioskodawcy ponownego ustalenia podstawy wymiaru emerytury z okresu 10 lat kalendarzowych, tj. od 1981-1990r., gdyż z dokumentacji przedłożonej w sprawie wynika, że wniosek o emeryturę odwołujący złożył w dniu 23.10.2012 r., a zatem lata 1981-1990 wykraczają poza wskazane 20-lecie.

Wnioskiem z dnia 7.01.2013 r., który jednocześnie stanowił odwołanie złożone od decyzji z dnia 4.12.2012 r., odwołujący domagał się uznania jego zarobków z lat 1970-1980 na podstawie dowodów będących w posiadaniu Sądu z poprzednich rozpraw oraz wyliczonych przez niego średnich premii za te sporne lata (w % wynagrodzenia za każdy rok) zawartych w tym wniosku, a dokonanych w oparciu o dołączone przez niego do tego wniosku dokumenty (także znajdujące się już w posiadaniu organu rentowego, złożone w dniu 23.07.2001 r.). Wniosek ten odwołujący sprecyzował na rozprawie w dniu 24.04.2013 r. w sprawie VIII U 523/13 wskazując, że wnosi on o ponowne ustalenie wysokości emerytury z uwzględnieniem zarobków z lat 70-tych i 80-tych w oparciu o wynagrodzenia współpracowników, tj. S., G., P. i K.. Powyższy wniosek został przekazany przez Sąd organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

Decyzją z dnia 21 października 2013 r., wydaną w wyniku rozpatrzenia wniosku z dnia 7.01.2013 r., doprecyzowanego na rozprawie sądowej w dniu 24.04.2013 r. oraz interwencji zgłoszonej do protokołu w dniu 7.10.2013 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił M. K. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu tego rozstrzygnięcia Zakład wskazał, że po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie wysokości jego świadczenia, ubezpieczony nie przedłożył żadnych nowych dowodów mogących mieć wpływ na wysokość emerytury. Jednocześnie ZUS podkreślił kolejny raz, że kwestie uwzględnienia do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzeń w wysokości wynagrodzeń osiągniętych przez innych pracowników (...) S.A. w latach 1970 -1980 zostały prawomocnie rozstrzygnięte orzeczeniami sądowymi.

M. K., uznając, że organ rentowy nie rozpoznał jego wniosku zgłoszonego w sprawie o sygn. VIII U 523/13 o ponowne przeliczenie emerytury w sposób, jaki wskazał on we wniosku z dnia 7.01.2013 r. doprecyzowany na rozprawie w tej sprawie, wniósł do Sądu skargę na bezczynność organu rentowego – sprawa zarejestrowana pod sygn. VIII U 2571/13. Wykonując zobowiązanie Sądu z dnia 7 listopada 2013 r. wydane w w/w sprawie pozwany Zakład, ponownie rozpatrując wniosek odwołującego przekazany mu do rozpoznania, wydał kolejną, także obecnie zaskarżoną **decyzję z dnia 20 listopada 2013 r.**, którą odmówił skarżącemu przeliczenia podstawy wymiaru z 20 kolejnych, następujących po sobie lat kalendarzowych, tj. z okresu od 1970 r. do 1989 r. (a więc z 20 kolejno po sobie następujących poszczególnych lat 70-tych i 80-tych) z uwagi na to, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru tak obliczony, jest niższy od obecnego (wynosi on 94,19%, zaś aktualnie obowiązujący dla odwołującego to 102,80%).

W międzyczasie (na rozprawie w dniu 12.12.2013 r. w sprawie sygn. VIII U 2571/13) odwołujący podniósł, że w dalszym ciągu organ rentowy źle odczytuje jego wniosek, gdyż bierze on pod uwagę wysokość wynagrodzeń ze wskazywanego

okresu wynikającą jedynie z jego angaży, podczas gdy możliwe jest wyliczenie jego rzeczywistego wynagrodzenia za te lata z uwzględnieniem przysługujących mu premii, które on wyliczył samodzielnie w wysokości procentowej, odpowiedniej do wynagrodzenia za każdy rok tego okresu i dlatego ponownie sprecyzował on zgłoszony wniosek wskazując, że domaga się przeliczenia emerytury nie z lat 70-tych i 80-tych ani z 20 kolejnych lat okresu 1970-1980, ale z kolejnych 11 lat tj. z lat od 1970 do 1980 włącznie, z uwzględnieniem wszystkich elementów wynagrodzeń, zgodnie z tym co w swoich zeznaniach wskazali świadkowie słuchani w sprawie VIII U 425/02, tj. M. P., C. G., L. S. i K. K., albowiem taką możliwość dają przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. Nr 237 z 2011r. poz. 1412). Powyższy wniosek został przekazany do Oddziału ZUS celem rozpoznania zarządzeniem Sądu z dnia 14.02.2014 r., po dołączeniu kserokopii protokołów rozpraw, zawierających zeznania w/w świadków, złożonych w sprawie VIII U 425/02. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy, kolejną zaskarżoną **decyzją z dnia 13 marca 2014 r.**, odmówił M. K. prawa do przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z uwzględnieniem lat od 1970 do 1980 na podstawie zeznań świadków, albowiem wskazane przepisy art. 128a ustawy emerytalnej oraz art. 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11.10.2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe nie pozwalają dokonać przeliczenia wymiaru świadczenia na podstawie zeznań świadków .

Odwołujący nie zgodził się także z tą decyzją, domagając się po raz kolejny przyjęcia do podstawy wymiaru jego rzeczywistych zarobków z lat od 1970 do 1980 r. na podstawie zeznań świadków i ich dokumentów płacowych.

Sąd Okręgowy wskazał, iż z przedłożonych do akt ZUS angaży nie wynika kwota przysługujących bądź wypłaconych premii, a odwołujący nie przedłożył żadnych nowych dokumentów płacowych, które choćby w szcątkowy sposób wskazywały na wypłacenie mu dodatkowych składników wynagrodzenia, poza wysokością wynagrodzenia zasadniczego za sporny okres.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym uznał odwołania M. K. za bezzasadne.

Sąd Okręgowy wskazał bowiem, powołując się na treść art. 15 i 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, iż przeliczenie wysokości emerytury M. K. było możliwe jedynie w przypadku wskazania przez wnioskodawcę nowych okoliczności lub dowodów.

Tymczasem w ocenie Sadu I instancji odwołujący ani we wniosku stanowiącym podstawę wydania wszystkich trzech zaskarżonych decyzji, ani w poszczególnych odwołaniach, ani też do akt toczących się wcześniej spraw sądowych, nie złożył żadnej nowej dokumentacji swojej lub nawet już występujących świadków, wskazującej ile wynosić powinna w poszczególnych spornych latach podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne oraz w jaki sposób została ona obliczona bądź z uwzględnieniem jakich składników. Ponadto zdaniem Sądu Okręgowego, organ rentowy prawidłowo ustalił, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań świadków i zeznań wnioskodawcy, a także materiału znajdującego się w zgromadzonych dotąd aktach rentowych odwołującego, nie sposób ustalić w sposób pewny, czy i w jakiej wysokości premia była wnioskodawcy wypłacana w okresie jego zatrudnienia w (...), a to przynajmniej w latach 1970-1980.

Jednocześnie Sąd Okręgowy wskazał, iż przepisy rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412), podobnie jak przepisy poprzednio obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r., regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno – rentowe przed organem rentowym, zawierające ograniczenia dowodowe (tj. § 20 rozporządzenia z 1983 r. oraz § 21 ust.1 rozporządzenia z 2011 r.), nie mają zastosowania w postępowaniu sądowym, opartym na zasadzie swobodnej oceny dowodów, z uwagi na co fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków. Tak więc w postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia dotyczące środków dowodowych pozwalających na stwierdzenie okresów zatrudnienia bądź wysokości zarobków lub dochodów, stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. Niemniej jednak Sąd Okręgowy wskazał, iż w celu obliczenia

wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego konieczne jest wykazanie konkretnych zarobków – wskazanie ich wysokości nie może być dokonywane w sposób przybliżony, jedynie na zasadzie uprawdopodobnienia i nie jest możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom.

Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący w lipcu 2001 r., na etapie postępowania przed ZUS, przedstawił jako dowód co do wysokości wynagrodzeń uzyskiwanych w spornym okresie jedynie angaże, które pozwoliły na uwzględnienie w podstawie wymiaru składek na ubezpieczenie tylko obliczonego na ich podstawie wynagrodzenia zasadniczego. Od tamtego czasu nie przedłożył nowych dowodów ani też nie podał żadnych nowych okoliczności, które nie byłyby przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy wydający zaskarżone decyzje i które miałyby wpływ na ponowne ustalenie wysokości jego świadczenia (tj. byłyby wiarygodne i konkretne).

Ponadto Sąd Okręgowy wskazał, powołując się na treść art. 111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, iż przeliczenie wysokości emerytury M. K. z 20 lat kalendarzowych było możliwe jedynie, gdy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego. Z uwagi zaś na fakt, iż tak obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy od obecnego (wynosi on 94,19%, zaś aktualnie obowiązujący dla odwołującego to 102,80%), przeliczenie także na tej podstawie nie było możliwe.

Z powyższych względów każdą z wydanych decyzji organu rentowego, Sąd Okręgowy uznał za prawidłową, przy uwzględnieniu, że próby przeliczenia świadczenia odwołującego w zakresie zgłoszonego wniosku, następowały o ten sam, niezupełniony w żaden sposób dodatkowymi danymi, stan sprawy i dokumentów.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania wniesione przez M. K. od wszystkich trzech decyzji, nie znajdując podstaw do ich uwzględnienia.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący M. K., zaskarżając go w całości i wskazując na:

1. sprzeczności oraz niezgodność ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym, polegające na:

a) uznaniu przez Sąd Okręgowy za wiarygodne zeznań odwołującego oraz świadków oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, przy jednoczesnym przyjęciu wysokości zarobków odwołującego z samych angaży, mimo że podczas rozprawy w dniu 24 kwietnia 2013 r. Sąd zwrócił się do organu rentowego o przeliczenie emerytury, uznając, że premia była częścią składową wynagrodzenia,

b) uznaniu przez Sąd Okręgowy za nieprawidłowe wynagrodzenia wynikających z angaży,

c) błędnym ustaleniu, że skarżący nie złożył żadnej nowej dokumentacji swojej lub świadków, wskazującej wymiar składek na ubezpieczenia z uwzględnieniem jej elementów, podczas gdy z załączonych wiarygodnych dokumentów wynika wysokość wynagrodzenia świadków oraz że stałym elementem była premia,

d) błędnym uznaniu, że na podstawie materiału dowodowego nie sposób ustalić w sposób pewny, czy i w jakiej wysokości premia była wnioskodawcy wypłacana w okresie zatrudnienia w (...), a to przynajmniej w latach 1970-1980,

1. naruszenia prawa, polegające na:

a) uznaniu, że wysokość wynagrodzenia nie może zostać wykazana zeznaniami świadków,

b) uznaniu, że wysokość wynagrodzenia nie może zostać wykazana dokumentacją płacową współpracowników,

c) naruszeniu istniejącego prawa przez zakład pracy z uwagi na nieprzechowywanie dokumentacji płacowej przez wymagany okres czasu.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wniósł o ponowne rozpoznanie sprawy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wniesioną przez odwołującego apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny, Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego w świetle zasady sędziowskiej oceny materiału dowodowego, wyczerpująco wskazując, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a które nie, co logicznie i spójnie uzasadnił. W wyniku powyższego, Sąd Okręgowy wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Z uwagi na powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego wszystkie ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym, który Sąd I instancji właściwie ocenił na podstawie jego wszechstronnego rozważenia, polegającego na rzetelnej, bezstronnej ocenie wyników postępowania i ich prawidłowej interpretacji, przy uwzględnieniu zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. W konsekwencji Sąd Apelacyjny w pełni podzielił wszelkie ustalenia Sądu I instancji i przyjął je za własne, bez potrzeby ponownego ich przytaczania.

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji, wskazać należy, iż chybiony jest zarzut uznania przez Sąd Okręgowy za wiarygodne zeznań odwołującego i świadków oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, przy jednoczesnym przyjęciu wysokości zarobków odwołującego z samych angaży, mimo że podczas rozprawy w dniu 24 kwietnia 2013 r. Sąd zwrócił się do organu rentowego o przeliczenie emerytury, uznając, że premia była częścią składową wynagrodzenia.

Wyjaśnić należy bowiem, iż **punkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu wydanego** podczas rozprawy w dniu 24 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. VIII U 523/13, **nie stanowi** – wbrew twierdzeniom apelującego - **uwzględnienia żądania odwołującego o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem premii jako części składowej wynagrodzenia odwołującego w latach 1970-1980**, a jedynie przekazanie tego wniosku do rozpoznania organowi rentowemu, albowiem wniosek ten nie został wcześniej zgłoszony przez M. K. organowi rentowemu i w konsekwencji nie został przez organ rentowy rozpoznany w drodze stosownej decyzji, od której ubezpieczonemu przysługuje osobne odwołanie. Zaś **wyrok sądu ubezpieczeń społecznych nie może zastępować decyzji organu rentowego**. Zauważyć należy bowiem, iż postępowanie przed sądem ubezpieczeń społecznych ma charakter jedynie weryfikujący wydane przez organ rentowy decyzje. Uwzględnienie żądania ubezpieczonego, zgłoszonego dopiero w postępowaniu sądowym, co do którego organ rentowy jeszcze nie wydał decyzji, oznaczałoby zmianę charakteru postępowania o wysokość emerytury z administracyjno - sądowego na wyłącznie sądowy. Sąd może oczywiście zmienić decyzję organu i orzec co do istoty sprawy na podstawie art. 477¹⁴§ 1 k.p.c., ale tylko w razie stwierdzenia, że **organ rentowy w zaskarżonej odwołaniem decyzji** błędnie zastosował prawo materialne lub formalne. Nie może natomiast zastępować organu rentowego, posiadającego kompetencję do wydawania decyzji w przedmiocie świadczeń, gdyż prowadziłoby to do uznania zbędności postępowania administracyjnego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2014 r., sygn. II UK 96/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2007 r., sygn. I UK 316/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 r., sygn. II UK 395/03, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2014 r., sygn. II UK 11/14). Zatem zakres i przedmiot rozpoznania sądowego wyznacza treść decyzji organu rentowego. Jeśli zaś ubezpieczony zgłosił przed sądem nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd zgodnie z art. 477¹⁰ §2 k.p.c. przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu

Reasumując, Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie o sygn. VIII 523/10 nie był władny do ustalania we własnym zakresie prawa M. K. do emerytury w określonej wysokości, w sytuacji, gdy kwestia ta nie została uprzednio rozstrzygnięta decyzją organu rentowego (od której przysługuje osobne odwołanie, które - w zakresie ponownego przeliczenia emerytury z uwzględnieniem premii jako części składowej wynagrodzenia odwołującego w latach

1970-1980 - jest rozpatrywany w niniejszej sprawie), a punkt 2 przedmiotowego postanowienia stanowi jedynie przekazanie wniosku M. K. o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem premii jako części składowej wynagrodzenia odwołującego w latach 1970-1980, zgłoszonego w toku postępowania sądowego, organowi rentowemu. Jednakże, zgodnie z powyżej wskazaną zasadą, iż wyrok sądu ubezpieczeń społecznych ma charakter jedynie weryfikujący wydane przez organ rentowy decyzje i nie może ich zastępować, powyżej wskazany pkt 2 postanowienia nie zobowiązywał organu rentowego do rozpoznania wniosku w określony sposób (np. pozytywny – jak żąda tego apelujący), a jedynie na podstawie art. 477¹⁰ §2 k.p.c. przekazywał ten wniosek do rozpoznania przez organ rentowy. W wyniku takiego rozpoznania organ rentowy mógł wydać rozstrzygnięcie pozytywne albo negatywne, a apelujący mógł od takiej decyzji organu rentowego (jeśli się z nią nie zgadzał), złożyć odwołanie do sądu ubezpieczeń społecznych w celu zweryfikowania poprawności przedmiotowej decyzji wydanej przez organ (co też uczynił w niniejszej sprawie).

Chybiony jest również zarzut uznania przez Sąd Okręgowy za nieprawidłowe wynagrodzenia wynikających z angaży. Z treści uzasadnia zaskarżonego wyroku jasno bowiem wynika, iż Sąd I instancji ustalił wysokość wynagrodzenia odwołującego w spornym okresie właśnie na podstawie angaży (vide: str. 14 8 uzasadnienia - k. 58), które to dokumenty uznał za wiarygodne (vide: str. 7 i 8 uzasadnienia - k. 51 i 52), co jest prawidłowe również w ocenie Sadu Apelacyjnego.

Odnosząc się zaś do zarzutu błędnego ustalenia, że skarżący nie złożył żadnej nowej dokumentacji swojej lub świadków, „wskazującej wymiar składek na ubezpieczenia z uwzględnieniem jej elementów, podczas gdy z załączonych wiarygodnych dokumentów wynika wysokość wynagrodzenia świadków oraz że stałym elementem była premia”, wskazać należy, iż przepis pozwalający na ponowne ustalenie na wysokości świadczenia po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie tego świadczenia – tj. art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wymaga przedłożenia nowych dowodów, które miały wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Zaś jak wynika z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego, apelujący nie przedłożył w niniejszych sprawach żadnych nowych dowodów dotyczących spornego okresu (wszystkie dokumenty były bowiem już w posiadaniu organu rentowego [a w szczególności angaże - od lipca 2001 r.] i już poprzednio były podstawą wydania przez organ rentowy decyzji, które są prawomocne). Nie jest zatem wystarczające wskazywanie przez odwołującego w celu ponownego przeliczenia wysokości świadczenia po raz kolejny tych samych dokumentów, które były już podstawą ustalenia wysokości tegoż świadczenia – dla zastosowania art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach konieczne jest bowiem przedłożenie nowych dowodów, czemu apelujący nie sprostał. Także na etapie postępowania sądowego odwołujący nie przedstawił nowych dowodów osobowych – wskazywane przed odwołującego osoby (tj. M. P., C. G., L. S. i K. K.) były już bowiem świadkami w sprawie o przeliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem premii jako części składowej wynagrodzenia odwołującego w latach 1970-1980 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn. VIII U 452/02, zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 19 listopada 2002 r., oddalającej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 8 listopada 2001 r., nr (...), odmawiającej apelującemu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia.

Ponadto chybiony jest zarzut błędnego uznania, że na podstawie materiału dowodowego nie sposób ustalić w sposób pewny, czy i w jakiej wysokości premia była wnioskodawcy wypłacana w okresie zatrudnienia w (...), a to przynajmniej w latach 1970-1980. Jak słusznie wskazał bowiem Sąd I instancji, nie jest jednak możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom. Tymczasem odwołujący nie przedstawił w niniejszej sprawie żadnych nowych dowodów, zaś z zeznań wskazywanych przed odwołującego osób (tj. M. P., C. G., L. S. i K. K.), które były już świadkami w sprawie toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn. VIII U 452/02, nie wynika, jakie były konkretnie premie przysługujące w spornym okresie odwołującemu – świadkowie zeznali bowiem, że premie były zmienne (zależały od sprzedaży), a żaden ze świadków nie otrzymywał przez cały sporny okres premii w wysokości identycznej jak apelujący (premia zespołu była bowiem każdorazowo dzielona pomiędzy członków zespołu i była przyznawana pracownikom każdorazowo w różnych wysokościach, w zależności od wysokości premii zespołu i zasług poszczególnych pracowników – k. 49 – 50 i 60 akt Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. VIII U 452/02). Zatem słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, iż w niniejszej sprawie nie było możliwe ustalenie

konkretnych zarobków odwołującego w zakresie premii, co pozwoliłoby na ich uwzględnienie przy przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego, Sąd Apelacyjny podzielił również w całości ocenę prawną dokonaną przez Sąd Okręgowy.

Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 111 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 1998 r., Nr 162 poz. 1118 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o emeryturach i rentach”, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1. z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
2. z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,
3. z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Obliczony w ten sposób wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15 mnoży się przez kwotę bazowa ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia.

Natomiast przepis art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach stanowi, że prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Jednocześnie wskazać należy, że w postępowaniu dowodowym przed sądem ubezpieczeń społecznych (w przeciwieństwie do ograniczeń występujących w postępowaniu dowodowym przed organem rentowym, wynikających z § 21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe (Dz. U. z 2011 r. Nr 237, poz. 1412), a także § 20 wcześniej obowiązującego rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10 poz. 49 ze zm.) nie ma ograniczeń co do środków dowodowych, mogących wykazać rację ubezpieczonego, w tym w zakresie wysokości uzyskiwanych przez niego wynagrodzeń. Przepis art. 473 § 1 k.p.c. stanowi bowiem, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i z przesłuchania stron, co oznacza, że fakty, od których uzależnione jest prawo do emerytury i renty oraz wysokość tych świadczeń, mogą być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także zeznaniami świadków. Tak więc w postępowaniu sądowym wszczętym odwołaniem od decyzji organu rentowego sąd nadal kieruje się regułami dowodzenia określonymi w art. 227-309 k.p.c., zwłaszcza że w przepisach regulujących postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (art. 477⁸ i nast. k.p.c.) nie przewidziano w tej mierze jakichkolwiek odrębności lub ograniczeń. Z powyższego wynika, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym nie obowiązują żadne ograniczenia dotyczące środków dowodowych pozwalających na stwierdzenie okresów zatrudnienia bądź wysokości zarobków lub dochodów, stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. I UK 179/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 r., sygn. I UK 27/06, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r., sygn. I UK 115/06).

Niemniej jednak zauważyć należy – co również słusznie wskazał również Sąd I instancji – iż w niniejszej sprawie na mocy art. 365 i 366 k.p.c. zarówno organ rentowy, jak i sądy rozstrzygające w niniejszej sprawie (a więc zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny), są związane treścią prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 11 grudnia 2008 r., wydanego w sprawie o sygn. VIII U 2729/08, w którym sąd oddalił odwołanie skarżącego od decyzji ustalającej wysokość emerytury należnej M. K. przy przyjęciu WWPW 102,80%. W wyroku tym Sąd Okręgowy m.in. wskazał, iż w postępowaniu sądowym w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie obowiązują żadne ograniczenia dowodowe, niemniej jednak przedstawione dowody muszą być wiarygodne i w sposób jednoznaczny świadczyć o racji ubezpieczonego. W ocenie Sądu Okręgowego odwołujący nie przedstawił w sprawie o sygn. VIII U 2729/08 takich dowodów w kwestii uzyskiwania przez niego premii w czasie zatrudnienia w (...) S.A. W wydanym wyroku Sąd Okręgowy wskazał ponadto na treść prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 19 listopada 2002 r., wydanego w sprawie o sygn. VIII U 425/02, w którym sąd oddalił odwołanie od decyzji z dnia 8 listopada 2001 r., jako nieuzasadnione, podając w uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia, że z zeznań świadków C. G., M. P., L. S. i K. K. wynika jedynie, że premia, jaka w spornym okresie była wypłacana pracownikom (...), była uzależniona od wielkości przerobu, czyli sprzedaży - nie była to premia stała, chociaż mogła stanowić 200% płacy zasadniczej, zaś wnioskodawca i świadkowie M. P. oraz K. K. nie mają potwierdzenia wysokości otrzymywanej premii, bo nie zażądali wpisu w książeczce ubezpieczeniowej, a świadkowie C. G. i L. S. mają wpisane w książeczce ubezpieczeniowej zarobki łącznie z premią. Stąd Sąd uznał, że odwołujący nie udowodnił wysokości premii otrzymywanej w latach 1968 – 1980.

Natomiast w niniejszej sprawie odwołujący ani we wniosku stanowiącym podstawę wydania wszystkich trzech zaskarżonych decyzji, ani w poszczególnych odwołaniach, nie złożył żadnych nowych dowodów ani też nie podał żadnych nowych okoliczności, które nie były dotąd przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy lub sąd ubezpieczeń społecznych. Wskazać należy bowiem, iż wszelkie powoływane przez odwołującego w niniejszej sprawie dokumenty (a w szczególności angaże) były w posiadaniu organu rentowego i już poprzednio stanowiły podstawę wcześniejszych decyzji organu rentowego (w szczególności decyzji z dnia 21.09.2001 r., decyzji z dnia 8.11.2001 r., decyzji z dnia 6.05.2008 r., decyzji z dnia 12.08.2008 r. oraz decyzji z dnia 29.10.2012 r.). Odwołujący nie powołał również żadnych nowych dowodów osobowych – wskazywane przed odwołującego osoby (tj. M. P., C. G., L. S. i K. K.) były już bowiem świadkami w sprawie o przeliczenie wysokości świadczenia z uwzględnieniem premii jako części składowej wynagrodzenia odwołującego w latach 1970-1980 toczącej się przed Sądem Okręgowym w Poznaniu pod sygn. VIII U 452/02, zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 19 listopada 2002 r., oddalającej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. z dnia 8 listopada 2001 r., nr (...) odmawiającej apelującemu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia. Z zeznań powyższych osób nie wynikało jednak, jakie były konkretnie premie przysługujące w spornym okresie odwołującemu – świadkowie zeznali bowiem, że premie były zmienne (zależały od sprzedaży), a żaden ze świadków nie otrzymywał przez cały sporny okres premii w wysokości identycznej jak apelujący (premia zespołu była bowiem każdorazowo dzielona pomiędzy członków zespołu i była przyznawana pracownikom każdorazowo w różnych wysokościach, w zależności od wysokości premii zespołu i zasług poszczególnych pracowników – k. 49 – 50 i 60 akt Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. VIII U 452/02).

Z uwagi na powyższe, w ocenie Sąd Apelacyjny, Sąd Okręgowy słusznie uznał, iż – wbrew wymaganiom art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach – odwołujący nie przedstawił w niniejszej sprawie (ani na etapie postępowania przed organem rentowym ani na etapie postępowania przed sądem) żadnych nowych dowodów ani też nie podał żadnych nowych okoliczności, które mogłyby być (zgodnie z powyższym przepisem) przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy lub sąd ubezpieczeń społecznych i stanowić podstawę ponownego przeliczenia wysokości emerytury należnej odwołującemu na mocy wspomnianego art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach

Na marginesie wskazać należy – co słusznie stwierdził Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. VIII U 452/02 – iż z zeznań powyższych świadków niemożliwe było ustalenie konkretnych zarobków odwołującego w zakresie premii, co pozwoliłoby na ich uwzględnienie przy przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia. Zaś tylko konkretne ustalenie, że doszło do faktycznej wypłaty określonego składnika wynagrodzenia i jego rzeczywistej wysokości, pozwala na jego uwzględnienie przy przeliczeniu podstawy wymiaru świadczenia. Tylko bowiem taki składnik wynagrodzenia

pracownika stanowił podstawę wymiaru składek, a w konsekwencji może stanowić podstawę wymiaru jego emerytury. Nie jest zatem możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom. Uśrednione obliczenie wysokości wynagrodzenia - oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników - nie pozwala bowiem na ustalenie składnika wynagrodzenia przysługującego danemu pracownikowi, które było podstawą wymiaru składek (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2007 r., sygn. I UK 36/07). Z uwagi zaś na fakt, iż przed sądem ubezpieczeń społecznych obowiązują zasady dowodzenia przewidziane w kodeksie postępowania cywilnego, wykazanie konkretnych zarobków w celu obliczenia wysokości świadczenia z ubezpieczenia społecznego nie może być dokonywane w sposób przybliżony, jedynie na zasadzie uprawdopodobnienia – sąd przyjmując takie zarobki jako podstawę rozstrzygnięcia naruszałby bowiem wówczas normę zawartą w art. 233 k.p.c., gdyż dokonana przez niego ocena byłaby dowolna a nie swobodna (opierałaby się bowiem jedynie na uprawdopodobnieniu, a nie na udowodnieniu faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co jest niedopuszczalne w świetle art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.)

Ponadto w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy (a wcześniej także organ rentowy) słusznie stwierdził, iż po dokonaniu przeliczenia podstawy wymiaru z 20 kolejnych następujących po sobie lat, tj. z okresu 1970-1989 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 94,19% (szczegółowe wyliczenia znajdują się w aktach organu rentowego), zatem jest niższy od wskaźnika dotychczasowego, który wynosił 102,80%. Z uwagi na powyższe, w świetle treści art. 111 ust. 1 in fine ustawy o emeryturach i rentach nie można było dokonać przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o podstawy wymiaru wynagrodzeń z powyższych lat, albowiem tak obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był niższy od poprzednio obliczonego. Zatem prawidłowe było **odmówienie M. K.** przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia z kolejnych, następujących po sobie 20 lat kalendarzowych, tj. z okresu 1970-1989.

Z uwagi na powyższe, również w ocenie Sąd Apelacyjnego, zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.: decyzja **z dnia 21 października 2013 r.**, znak(...) oraz **decyzja z dnia 13 marca 2014 r.**, znak (...), a także decyzja **z dnia 20 listopada 2013 r.**, znak (...), są prawidłowe.

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji, wskazać nadto należy, iż chybiony jest zarzut naruszenia prawa poprzez uznanie, że wysokość wynagrodzenia nie może zostać wykazana zeznaniami świadków. Sąd Okręgowy, powołując treść art. 473 § 1 k.p.c. i art. 227-309 k.p.c. wskazał bowiem, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych w postępowaniu sądowym nie obowiązują żadne ograniczenia dotyczące środków dowodowych pozwalających na stwierdzenie okresów zatrudnienia bądź wysokości zarobków lub dochodów, stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty. Jednakże jednocześnie przepisy art. 233 § 1 w zw. z art. 227 k.p.c. wymagają udowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a nie jedynie ich uprawdopodobnienia, z uwagi na co nie jest możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o jakąś hipotetyczną uśrednioną wielkość premii uzyskiwanej przez ubezpieczonego, wywiedzioną z wysokości premii wypłaconych innym pracownikom (co szczegółowo wyjaśniono już powyżej). Tymczasem (co również wyjaśniono już powyżej), z zeznań świadków C. G., M. P., L. S. i K. K. (złożonych w sprawie o sygn VIII U 425/02) wynika jedynie, że premia, jaka w spornym okresie była wypłacana pracownikom (...), była uzależniona od wielkości przerobu, czyli sprzedaży i była przyznawana w różnej wysokości, a żaden ze świadków nie otrzymywał przez cały sporny okres premii w wysokości identycznej jak apelujący. Przy czym w niniejszej sprawie odwołujący nie powołał żadnych nowych dowodów (w szczególności osobowych), z uwagi na co nie została spełniona przesłanka ponownego przeliczenia wysokości emerytury należnej odwołującemu na podstawie wspomnianego art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach. Z tych samych względów nie zasadny jest również zarzut naruszenia prawa poprzez uznanie, że wysokość wynagrodzenia nie może zostać wykazana dokumentacją płacową współpracowników.

Odnosnie zaś zarzutu naruszenia prawa przez zakład pracy z uwagi na nieprzechowywanie dokumentacji płacowej przez wymagany okres czasu, wskazać należy, iż przedmiotem apelacji mogą być jedynie zarzuty odnoszące się do uchybień Sądu I instancji (art. 367 § 1 i art. 368 § 1 k.p.c.), nie zaś zarzuty odnoszące się do uchybień innych podmiotów, w szczególności zakładu pracy, który nie jest stroną niniejszego postępowania. Zatem zarzut ten należało uznać za całkowicie chybiony.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy słusznie uznał trzy zaskarżone decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., tj. decyzję z dnia 21 października 2013 r. znak(...), decyzję z dnia 20 listopada 2013 r. znak (...) oraz decyzję z dnia 13 marca 2014 r. znak (...) za prawidłowe i oddalił odwołania wniesione przez M. K. od wszystkich trzech decyzji.

Kierując się powyższymi względami, apelację należało uznać za bezzasadną i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalić, co uczynił Sąd Apelacyjny w sentencji wydanego wyroku.

del. SSO Izabela Halik	SSA Ewa Cyran	SSA Jolanta Cierpiał
------------------------	---------------	----------------------